

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martiny Weisové ve věci

žalobkyně

nezletilá **A. B.**

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovaná

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2016, č. j. MV-87341-3/SO-2014,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 30. 4. 2014, č.j.

OAM-55182-6/DP-2013, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala porušení základních zásad správního soudnictví, konkrétně § 2 odst. 4 a § 6 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná ve správním řízení nepřijala doklad o jejím ubytování zasláný spolu s odvoláním, a to s poukazem na zásadu koncentrace řízení. Uvedený postup označila za přepjatě formalistický a v rozporu se zásadou legitimního očekávání, jelikož žalovaná postupuje v obdobných věcech rozdílně. Žalobkyně proto dovodila, že správní řízení nemělo být zastaveno dle § 66 správního řádu.
3. Dále žalované vytkla, že v rozporu s § 66 odst. 1 správního řádu nevysvětlila, proč nedoložení dokladu v požadované formě brání v pokračování řízení.
4. Namítala nedostatečné vypořádání odvolací námitky týkající se posouzení dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zásadně nesouhlasila s tím, že se prvostupňový orgán nezabýval dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, což označila za rozporné s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
5. Závěrem žalobkyně namítala porušení § 69 odst. 2 správního řádu definující požadavky na náležité označení účastníků řízení, jelikož žalobkyně byla ve správním řízení nesprávně vedena pod příjmením „T.“.
6. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 10. 2016 trvala na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, je řádně odůvodněno a žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech.
8. Vysvětlila, že v dané věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu; konkrétně existence podstatné vady žádosti, která bránila pokračování v řízení. Podstatnou vadu žádosti spatřovala v nedoložení dokladu prokazujícího průměrný měsíční příjem rodiny po sloučení dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Taktéž nebyl včas prvostupňovému orgánu doložen doklad o zajištění ubytování žalobkyně, jelikož byl dodán až s odvoláním dne 7. 5. 2014. Žalovaná byla přesvědčena, že doklad o ubytování mohla žalobkyně ve správním řízení doložit dříve. Následný postup žalované, tj. vydání rozhodnutí o zastavení řízení, tak byl v souladu se zásadou koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.
9. Žalovaná upozornila na to, že většinu v řízení požadovaných dokladů nelze získat jinak než přímo od účastníků řízení, tak jako doklady o jejich příjmech či ubytování. Záleží tedy plně na aktivitě účastníků, aby si obstarali požadované doklady a jejich žádosti mohlo být vyhověno.
10. Nesouhlasila ani s námitkou absence posouzení odvolací námitky týkající se dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Vysvětlila, že s ohledem na zastavení řízení nebyly správní orgány oprávněny posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
11. K vytýkané záměně příjmení u žalobkyně připustila, že se jedná o pochybení na straně žalované, jelikož opomněla v žalobou napadeném rozhodnutí uvést změnu příjmení žalobkyně, která jí byla doložena dne 10. 2. 2016 rodným listem žalobkyně. Žalovaná však byla přesvědčena, že tato nesprávnost nemá vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož v dané věci nedošlo k žádné záměně osob.

12. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.
13. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zopakoval podstatné žalobní námitky. Zdůraznil, že žalobkyně nedoložila ve správním řízení pouze jedinou listinu, a to doklad o ubytování. Domníval se, že doložením této listiny v odvolacím řízení došlo ke zhojení vad a žalobkyně tak splnila veškeré podmínky pro vyhovění žádosti. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, v němž žalovaný aproboval postup účastníka, který doložil potřebnou listinu až v odvolacím řízení, což dokládal podáním – odvoláním ze dne 20. 3. 2019 v jiné věci. Žalobou napadené rozhodnutí označil za ryze formální, jelikož v daném případě se jedná o nezletilé dítě, kterému nebylo umožněno pobývat na území České republiky, byť jeho ostatní rodina je zde oprávněna pobývat.
14. Žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku ve věci a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Odmítl tvrzení právního zástupce žalobce o nedodání pouze jedné potřebné listiny ve správním řízení ze strany žalobkyně, jelikož ona nedodala dvě zákonem vyžadované listiny, a to kromě dokladu o ubytování nepředložila listinu potvrzující průměrný měsíční příjem rodiny po sloučení. K odkazovanému rozhodnutí uvedl, že se jedná o staré rozhodnutí, jež bylo judikaturní a v praxi žalovaného překonáno.

III.

Obsah správního spisu

15. Žalobkyně podala dne 11. 11. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení s rodinou. Žalobkyně k příloze žádosti předložila i rodný list ze dne 12. 11. 2012, v němž je uvedeno příjmení žalobkyně „T.“.
16. Výzvou ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-55182-3/DP-2013, prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, a to vše ve lhůtě 20 dní od doručení výzvy. Součástí výzvy bylo poučení, že pokud nebudou vady odstraněny ve stanovené lhůtě, řízení o žádosti bude zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
17. Usnesením ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-55182-4/DP-2013, bylo řízení po dobu stanovenou ve výše uvedené výzvě přerušeno.
18. Vyrozměním ze dne 24. 4. 2014, č. j. OAM-55182-3/DP-2013, byla žalobkyně informována, že se v přerušném řízení pokračuje, což jí bylo doručeno dne 30. 4. 2014 do vlastních rukou.
19. Usnesením ze dne 30. 4. 2014, č.j. OAM-55182-6/DP-2013, prvostupňový orgán zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V odůvodnění usnesení prvostupňový orgán uvedl, že žádost žalobkyně trpěla vadami, k jejichž odstranění byla vyzvána ve lhůtě 20 dní. Žalobkyně však vady žádosti ve stanovené lhůtě neodstranila, tudíž nebylo možné pokračovat v řízení a správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
20. Dne 7. 5. 2014 doručila žalobkyně prvostupňovému orgánu odvolání ve věci ze dne 6. 5. 2014 a originál dokladu o zajištění ubytování ze dne 7. 5. 2014, ze kterého vyplývá, že žalobkyně má zajištěno ubytování na území České republiky ode dne 20. 6. 2013, a to po dobu neomezenou. V odvolání se žalobkyně omluvila za nedoložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, jelikož byla mylně informována o tom, že takovýto doklad není v daném řízení potřeba. Konstatovala, že druhý požadovaný doklad, tj. doklad prokazující zajištění jejího bydlení, doložila.
21. Dne 7. 10. 2015 obdržela žalovaná od žalobkyně soubor listin, mezi nimiž byl i nový rodný list žalobkyně ze dne 31. 8. 2015, v němž je již provedena změna příjmení žalobkyně na „B.“.

22. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná dne 19. 9. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná nejprve odmítla námitku žalobkyně týkající se včasného doložení dokladu o jejím ubytování na území České republiky. Žalovaná konstatovala, že ze spisového materiálu není patrné, že by tento doklad byl v řízení předložen dříve než s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí. Taktéž ani žalobkyně toto tvrzení sama nikterak neprokazovala. Dále k tvrzení žalobkyně, že nedoložila v řízení doklad o příjmech rodiny, jelikož byla mylně informována, že tak činit nemusí, upozornil na obecnou právní zásadu „*ignorantia iuris non excusat*“, dle níž neznalost práva neomlouvá. Navíc upozornil, že žalobkyně dosud nedoložila v řízení žádný doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Uzavřela, že odvoláním napadené rozhodnutí shledala správným a souladným se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců..

IV.

Posouzení žaloby

23. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)].
24. Žaloba není důvodná.
25. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
26. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
27. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
28. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaná měla v odvolacím řízení přihlédnout k tomu, že žalobkyně doklad o zajištění ubytování v rámci odvolacího řízení předložila. Soud konstatuje, že § 82 odst. 4 správního řádu zakotvuje zásadu koncentrace pro nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, které nemohly být účastníkem řízení uplatněny dříve. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, ve kterém se soud ke koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu vyjádřil následovně: „*myslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby sbromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.*“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č.j. 1 As 114/2012-27, ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38 nebo ze dne 3. 3. 2016, č.j. 10 Azs 95/2015-36).
29. Doklad o zajištění ubytování, který žalobkyně předložila, byl vyhotoven dne 7. 5. 2014, tedy až poté, co bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 30. 4. 2014. Přičemž žalobkyně dle předloženého dokladu měla mít ubytování poskytnuto již ode dne 20. 6. 2013. Soud zdůrazňuje, že prvostupňový orgán vyzval žalobkyni ihned po podání žádosti k odstranění vad žádosti, a to výzvou ze dne 11. 11. 2013. Ve výzvě prvostupňový orgán vypočetl vady podané žádosti, tj. žalobkyní nedoložené a přitom zákonem požadované listiny; žalobkyni rovněž řádně poučil o následcích neodstranění vytčených vad; zároveň jí poskytl dostatečně dlouhou lhůtu v délce 20 dní k jejich odstranění, jelikož bylo zapotřebí doložit pouze dvě listiny, a to doklad o

zajištění ubytování a dostatečného měsíčního příjmu rodiny po sloučení (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č.j. 2 Azs 413/2017-29). Žalobkyně sice v odvolání tvrdila, že doklad o ubytování již byl v řízení doložen. Žalovaná s touto obranou žalobkyně s odkazem na absenci takového dokladu ve správním spise nesouhlasila. Taktéž soud ve správním spise nenalezl žádné podklady, které by potvrzovaly uvedené tvrzení žalobkyně; a žalobkyně sama žádné důkazy k jeho prokázání nenavrhla a ani nepředložila. Žalobkyně tak neunesla břemeno důkazní ohledně tvrzení o včasném doložení dokladu o zajištění ubytování a soud tak má uvedené tvrzení žalobkyně za nevěrohodné. Soud tak má v dané věci za prokázané, že žalobkyně doklad o zajištění ubytování předložila až dne 7. 5. 2014, tj. poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalobkyně přitom netvrdila, že by bez svého zavinění nemohla doklad prvostupňovému orgánu dodat. Navíc doklad potvrzoval dobu ubytování žalobkyně zpětně ke dni 20. 6. 2013.

30. Tedy soud uzavírá, že žalobkyně doklad o zajištění ubytování ve lhůtě na výzvu prvostupňového orgánu nepředložila a ve správním řízení a ostatně ani v řízení před správním soudem, neuvedla, z jakého důvodu nemohla daný doklad, který je dle § 31 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 35 odst. 2 a § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nezbytnou součástí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o jeho prodloužení, předložit dříve. Žalovaná tedy správně shledala, že uvedený doklad nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 věta první správního řádu, a proto k ní v rámci odvolacího řízení nepřihlédla. Zároveň soud v tomto postupu žalované nespatřuje přepjatý formalismus a neshledává v něm ani porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Žalovaná současně dostala své povinnosti stanovené v § 89 odst. 2 správního řádu, tedy přezkoumala zákonnost rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo v plném rozsahu, a rovněž jeho správnost v rozsahu odvolacích námitek žalobkyně.
31. Soud námitku žalobkyně, že žalovaná v jiných případech přihlédla v odvolacím řízení k dokladům přiloženým k odvolání, což na ústním jednání prokazovala odkazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, posoudil jako nedůvodnou. Soud shodně se žalovaným považuje právní názor o zhojení vad účastníkem řízení v případě doložení požadovaných listin, jež mohly být předloženy dříve, až k odvolání za rozporný s ustálenou a bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jak soud již konstatoval výše v bodě 28 tohoto rozsudku. Navíc z vyjádření právního zástupce žalobkyně v podání ze dne 20. 3. 2019 je zcela zřejmé, že se prvostupňový orgán ani v daném správním řízení sporovaným názorem neřídil. Právní zástupce žalobkyně totiž v podání, jež je odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, taktéž brojí proti opačnému právnímu názoru správního orgánu právě odkazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015.
32. Dále soud k námitce žalobkyně, že nebylo možné řízení o její žádosti zastavit, opakuje, že žalobkyně byla povinna přiložit k žádosti zákonem stanovené náležitosti, a to včetně dokladu o zajištění ubytování dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem nepředložila žádný doklad o zajištění ubytování, byť ke splnění této povinnosti byla řádně vyzvána výzvou ze dne 11. 11. 2013, v níž byla i náležitě poučena o následcích jejího neuposlechnutí. Z výše uvedených skutkových zjištění je zřejmé, že žalobkyně doklad o zajištění ubytování v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem nepředložila. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila zákonem stanovenou náležitost, jednalo se bezesporu o podstatnou vadu žádosti, která bránila prvostupňovému orgánu pokračovat v řízení. Prvostupňový orgán proto postupoval zcela správně dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Soud podotýká, že bez doložení výše uvedené náležitosti žádosti nebylo možné žádost obsahově posoudit, a věc tak meritorně rozhodnout (srov. bod [24] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36). Zároveň soud zdůrazňuje, že žalobkyně měla dostatečný prostor k předložení dokladu o zajištění ubytování a byla řádně poučena o následcích neodstranění vad žádosti.

33. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že ze správního spisu i z žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně v řízení nedoložila nejen doklad o zajištění ubytování, nýbrž i doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Přitom byla k doložení obou zákonem stanovených listin řádně vyzvána výzvou ze dne 11. 11. 2013. Tudíž i pokud by snad byla žalobkyně přesvědčena o splnění své zákonné povinnosti ohledně včasného doložení dokladu o zajištění ubytování, rozhodně ale nemohla toto přesvědčení sdílet v případě dokladu prokazujícím úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Prvostupňový orgán by tak byl povinen řízení zastavit, i pokud by dospěl k závěru o včasnosti doložení dokladu o zajištění ubytování. Ve světle uvedeného se pak soudu jeví první žalobní námitka toliko uměle vykonstruovaná.
34. Výtku žalobkyně, že žalovaná nevysvětlila, proč nedoložení dokladu v požadované formě brání v pokračování řízení, soud shledává ryze účelovou. Již z podstaty věci je totiž zřejmé a není třeba vysvětlovat, že pokud správní orgán nemá k dispozici zákonem stanovené podklady pro řádné zjištění a posouzení skutkového stavu věci, nelze v řízení pokračovat a přikročit k meritornímu rozhodnutí věci.
35. Dále žalobkyně v žalobě nesouhlasila s absencí úvah správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy úvah o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno rozhodnout na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „*Nelze soublasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.*“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí: „*[t]ypicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).*“ A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje: „*[u] rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím příznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).*“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

36. Soud zejména v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016- 48, ve kterém soud řešil po skutkové stránce obdobný případ, a v jehož v části III. D., bodě [41] uvedl následující: „[j]udikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybyli, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.
37. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v dané věci žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobkyně tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Soud tak posoudil námitku žalobkyně týkající se absence posouzení zásahu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života správními orgány jako zcela nedůvodnou. Navíc pokud žalobkyně v žalobě vytýkala žalované, že se touto odvolací námitkou nezabývala, pak soud musí upozornit, že žalobkyně tuto námitku v odvolání vůbec neuplatnila. S ohledem na uvedené závěry neshledal žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňového orgánu nepřezkoumatelným.
38. Dále žalobkyně spatřovala v žalobou napadeném rozhodnutí porušení § 69 odst. 2 správního řádu, jelikož žalovaná namísto správního příjmení žalobkyně „B.“ v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla příjmení „T.“. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyni ode dne podání žádosti až do dne 31. 8. 2015 svědčilo příjmení „T.“, což vyplývá z rodných listů doložených žalobkyní v řízení. Je pravdou, že žalovaná již měla k dispozici rodný list žalobkyně, ze kterého jednoznačně vyplývala změna jejího dřívějšího příjmení, žalovaná však tuto skutečnost v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednila a v záhlaví uvedla její původní příjmení. Jedná se však pouze o administrativní pochybení žalované, které není v praxi ojedinělé, samozřejmě není žádoucí, ale v dané věci z něj nelze dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z žalobou napadeného rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, že se týká právě a pouze žalobkyně. Žalobkyně je totiž v žalobou napadeném rozhodnutí kromě příjmení, specifikována i správním křestním jménem, datem narození a adresou pobytu. Navíc sama žalobkyně neoznačila žádnou osobu s podobným jménem nebo jinými osobními údaji, s níž by mohla její záměna přicházet v úvahu. Na základě výše uvedeného má soud za prokázané, že totožnost žalobkyně lze v dané věci ve spojení s ostatními osobními údaji nepochybně určit, proto soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí se týká žalobkyně (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 8 As 85/2011 – 42).
39. Soud dodává, že žalobní námitky, dle kterých měla žalovaná porušit základní zásady své činnosti a nezjistila skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, byly žalobkyní uplatněny toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikovala a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v Části první, Hlavy II správního řádu a považuje skutkový stav

zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu. Současně soud poznamenává, že správní orgány svým postupem neporušily § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož nebyly v daném řízení povinny za žalobkyni obstarávat listiny a zjišťovat jiné skutečnosti, neboť náležitosti žádosti o dlouhodobý pobyt uvedené v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla k žádosti povinná předložit právě žalobkyně.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.